

CLAIRE DOUGLAS

SKRYTÁ ZALŽÍ

Slavné spisovatelce
do života zasáhne vražedný zvrát

THRILLER

≡ KNIHA ZLIN

Skrytá za lží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Claire Douglas

Skrytá za lží – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**SKRYTÁ
ZA LŽÍ**

CLAIRE DOUGLAS

SKRYTÁ ZA LŽÍ

Přeložila Petra Krámková

≡ KNIHA ZLIN

The Woman Who Lied
Copyright © Little Bear Artists Ltd., 2023
All rights reserved.

Translation © Petra Krámková, 2025

Cover photo © karamysh/Shutterstock.com
© Robert Crum/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-978-80-7662-905-9
ISBN e-knihy 978-80-7662-914-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-915-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-908-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Tyovi – na dalších šťastných dvacet let!

Prolog

Květen 2022

Detektivu konstáblovi Anthonymu Haddockovi se nad horním rtem lesknou perličky potu, ofina se mu lepí k čelu a kravata visí nakřivo. Pod očima má fialové kruhy a košili celou pomačkanou. Emilia musí vypadat stejně vyčerpaně jako on – v noci oka nezamhouřila. Dokonce si ani nevzpomíná, jestli ráno vůbec vzala do ruky kartáč na vlasy (kartáček na zuby rozhodně ne), a oblečení má také ještě včerejší.

„Rád bych vám ještě jednou řekl, jak moc je mi líto vaší ztráty,“ pronese konstábl upřímně. Jeho hubenému krku dominuje obrovský ohryzek, který se zhoupne pokaždé, když polkne. Emilia od něj nemůže odtrhnout oči. Nehty si zaryje do dlaní, aby se nerozplakala. Nemůže vinit jeho, tohohle chlapíka v nevyžehlené košili s krátkým rukávem, ve které působí spíš jako nesmělý maturant. Měla udělat daleko větší humbuk už před měsícem, když se s ním setkala poprvé, pak by možná dnes, zrovna v ten nejparnější den roku, neseděli v téhle klaustrofobicky působící místnosti.

Emilia se zavrčí na židli, sukni má vzadu přilepenou ke stehnům. Sešit – ten, který začala používat na radu jiného

policejního důstojníka, když tohle všechno začalo – leží na stole mezi nimi. V lednu jí ho k narozeninám věnovala její patnáctiletá dcera Jasmine, aby si tam zapisovala poznámky ke svému novému románu, jejímu vůbec prvnímu sólovému. Na deskách má vyobrazené motýly různých velikostí a na Emilii z něj vždycky dýchal pocit změny, nového začátku. Další životní etapy. Nikdy ale svůj úděl nenaplnil. Místo toho obsahuje popis všech zvrácených událostí, které se odehrály během posledních několika měsíců. Děsivých ozvěn už jednou napsaných příběhů. A nakonec i vraždy. Někoho, koho milovala.

„Děláme všechno, co je v našich silách, abychom toho, kdo za tím vším stojí, odhalili.“ Detektiv konstábl Haddock se na chvíli odmlčí, jeho bledé oči opětují její pohled a pak dodá: „A jste si opravdu jistá, že je to někdo, koho znáte?“ Podívá se na seznam jmen před sebou, který mu právě předala.

„Ano. Naprosto jistá.“ Přála by si, aby se mylila, ale ví, že má pravdu. „Jen moji nejbližší přátelé a rodina četli *Poslední kapitola*, tedy kromě editorky, samozřejmě. Kniha ještě nevyšla. A některé věci, hlavně ty, ke kterým došlo během posledních pár týdnů, pocházejí zkrátka přímo z rukopisu.“

Chápavě pokývá hlavou a tenké rty drží sevřené. Neříká nic. Ani nemusí. Jeho mlčení mluví za vše a význam je jasný.

Protože jí, Emilii Wardové, autorce nejprodávanější detektivní série o inspektorce Moodyové, dochází čas. Na konci knihy *Poslední kapitola* svou milovanou hlavní hrdinku, inspektorku Mirandu Moodyovou, nechá zemřít. A pokud se bude vzorec nadále opakovat, jestli se pachatel, ať už je to kdokoli, bude dál držet předlohy, zbývá mu v rukopisu už jen jedna zásadní událost.

Smrt inspektorky Moodyové.

A tedy i její.

ČÁST PRVNÍ

1

Březen 2022

Emilia zrovna sedí v autobuse domů, dívá se z okénka na zamračené nebe a přemýšlí o tom, jak moc se u oběda přejedla, když začne zmatek.

Záblesky blikajících světel a houkání sirény policejního auta, které se prožene kolem, za okamžik následované dvěma dalšími.

Nevěnuje tomu příliš pozornosti. Další nehoda. Je na ně zvyklá. Koneckonců je pátek, tři čtvrtě na pět odpoledne v Londýně a začíná předvíkendová špička. Pohodlně se opře o sedadlo a přemýšlí, jestli by si nějak nedokázala povolit těsný pas sukně. Neměla se nechat zlákat tím jablečným koláčem s drobenkou a pudinkem. Z kabelky položené u nohou jí vykukuje nové vydání časopisu *Grazia*. Koupila ho, ještě než na stanici High Street Kensington nastoupila do autobusu, ale čeká ji ještě dlouhá cesta, a ze strachu, aby se jí při čtení neudělalo špatně, ho zatím nechává schovaný.

Starší žena se vzorovaným oranžovým šátkem na hlavě, která sedí vedle ní, objímá na klíně dlouhosrstého jezevčíka. Když autobus pomalu zastaví a všechen zápach zplodin

zvenčí zavane otevřenými okénky dovnitř, netrpělivě zamlas-ká. Otočí se podrážděně k Emilii. „Rigsby bude každou chví-li potřebovat vyčůrat.“

Pes k Emilii vzhledne smutnými hnědými očima. Emilia se na ženu povzbudivě usměje, ale stejně se sehne a přesune si nohou tašku vedle sebe pod okénko pro případ, že by se Rigsby opravdu rozhodl vyprázdnit svůj močový měchýř přímo nad její milovanou kabelkou Mulberry.

Už najeli na Kew Road. Brzy budou mít Kew Gardens, je-nomže kvůli stávce metra jsou dnes silnice ještě nacpanější než obvykle. A tak sedí tady, zaseknutá v autobuse naplněném odé-rem cornwallských taštiček, které si vychutnává mladík na se-dadle před ní, a v nebezpečí, že ji počůrá pes. Už se nemůže dočkat, až se dostane domů a bude Elliotovi vyprávět o své schůzce s editorkou. Krátce s ním mluvila po telefonu, když odcházela z restaurace, hlavně aby mu připomněla, že má vy-zvednout Wilfieho ze školy, ale zdaleka neměla příležitost říct mu všechno.

Dnes ráno byla tak nervózní: nemohla najít svou oblíbenou šálu s leopardím vzorem, pak zapomněla, kam si uložila klíče od domu.

„Všechno bude v pohodě,“ ujistil ji Elliot, když byla konečně nachystaná k odchodu. Dal jí pusu na tvář, aby jí nerozmazal rtěnku. „Jen k ní buď upřímná. Pochopí to. Koneckonců je to tvoje kariéra.“

A tak byla upřímná – alespoň do určité míry. Její editorka Hannah celá zbledla i pod vrstvou make-upu, když jí Emilia přiznala, že v knize, kterou píše, desátém díle kriminální sé-rie, chce svou hlavní hrdinku nechat zemřít. Hannah je bez-mála v osmém měsíci těhotenství a Emilia měla velký strach, aby kvůli ní nakonec neporodila předčasně. Její elegantní prsty křečovitě svíraly sklenku limonády, když jí Emilia

vysvětlovala, že jako jedenáctou knihu chce napsat samostatný thriller a že je přesvědčená, že příběh Mirandy Moodyové už dosáhl svého finále. Nepřiznala jí, jak moc těžké bylo tuhle knihu vůbec napsat, ani se nesvěřila, že ji v jeden okamžik sužovaly obavy, že se jí nikdy nepodaří vymyslet pro příběh dost dobrou zápletku.

Hannah chvíli trvalo, než odpověděla. Nakonec přiškrceně prohlásila: „Série o inspektorce Moodyové prodala přes dva miliony výtisků jenom ve Velké Británii. Je to obrovské riziko.“

To Emilia samozřejmě věděla. A děsilo ji to. Ale cítila, že na-dešel ten pravý čas. Deset knih za deset let, navíc psaní *Poslední kapitoly* byl opravdu náročný boj.

Oběd zakončily v duchu určitého kompromisu: Emilia pošle první draft *Poslední kapitoly*, ve kterém bude popsána smrt inspektorky Moodyové, a Hannah posoudí, jak to zafunguje. Pokud ne, Emilia konec knihy změní, udělá si přestávku, napíše něco nového, ale možnost, že se inspektorka Moodyová někdy v budoucnu vrátí, nechá ještě otevřenou.

Autobus se stále ani nepohnul a Emilia vidí jen dlouhou kolonu před nimi. Zvažuje, že by zbytek cesty došla pěšky, odsud by to měla jen dvacet minut chůze, ale pokud by ji řidič autobusu odmítl nechat vystoupit, musela by potupně projít zpátky uličkou hanby před očima všech spolucestujících.

Dvojité dveře vpředu se náhle se syčivým zvukem otevrou a do autobusu nastoupí policista. Všichni cestující okamžitě zmlknou a začnou si vyměňovat tázavé pohledy. Žena vedle ní se nakloní doprava, aby měla dobrý výhled do uličky, pak se otočí k Emilii a vyštěkne: „Co tady dělá?“ Jako kdyby to Emilia mohla vědět.

„Možná přišel řidiče informovat o tom, že došlo k nehodě,“ odpoví zdvořile. „Nebo že je cesta zablokováná.“

Policista vystoupí a řidič autobusu vstane a obrátí se k cestujícím.

„Všem se moc omlouvám,“ prohlásí. Má brunátný obličej a přes obrovské břicho se mu napíná zapnutá bunda uniformy. „Ale obávám se, že kus před námi došlo k vážnému incidentu. Bohužel si tady budete muset vystoupit.“

Lidé začnou mručet a klít. Muž před ní zastrčí zbytky své plněné taštičky zpátky do papírového sáčku. Žena vedle opět hlasitě mlaskne a zabrblá něco o nepohodlí. Alespoň se teď Rigsby bude moct vyčůrat, pomyslí si Emilia, když sleduje, jak žena opatrně pokládá psa do uličky, jako kdyby to byla skleněná figurka. Emilia se nemůže dočkat, až konečně vystoupí, ale trpělivě sedí dál, zatímco všichni kolem vstávají a šourají se dopředu. Telefon jí zazvoní právě ve chvíli, kdy se nohama dotkne chodníku.

„Ahoj, Jas.“ Zvedne se vítr a Emilia si přes sebe musí přetáhnout koženou bundu, přičemž zalituje, že si nevzala raději teplejší kabát. Dav z autobusu se nashromáždil před ní, takže nemůže pokračovat dál. Rigsby zatím zvedl nožičku u nejbližší lampy.

„Kde vězíš? Wilf je doslova *na pár facek* a Elliot s tím vůbec nic nedělá. Za chvíli mě má vyzvednout táta, ale má zpoždění a já vůbec nemůžu najít svoje vysoké džíny.“

Emilia si zhluboka povzdechne a telefon si přesune ke druhému uchu. „Měly by být v sušičce... už jsem na cestě domů. Myslím, že je před námi nějaká nehoda.“

„Nehoda?“ Emilia zaslechne v dceřině hlase obavy. I když je podrážděná a cloumají s ní hormony, pod tím vším je to stále citlivá a starostlivá duše.

„Nic se neděje,“ ujistí ji Emilia, „jsme od toho daleko. Ale musela jsem vystoupit z autobusu.“

„Nemůže tě vyzvednout Elliot?“

Emilia se podívá na silnici. Auta jsou v obou směrech našťovovaná nárazníky na nárazníky. Někdo zatroubí na klakson, což ji okamžitě přiměje zaskřípět zuby. Proč jen tohle lidé dělají? Stejně se díky tomu kolona nerozjede rychleji. Obejde stojící dav lidí a přidá do kroku. Podpatky jí klapou o chodník. „Ne, nejsem už daleko a v obou směrech je to ucpané. Budu doma rychleji pěšky.“ Zaváhá. „Myslela jsem, že tě táta měl vyzvednout ze školy.“

Jasmine si do telefonu odfrkne. „Očividně mu do toho něco přišlo, tak jsem chytla školní svoz. Řekl mi, že pro mě místo toho přijede v šest.“

Emilia si živě představí, jak její pubertální dcera při hovoru neustále obrací oči v sloup. Ví, že Jasmine má s Jonasem docela komplikovaný vztah. „Dobře, pospíšíš si, jak to půjde. A ty tvoje džíny –“

„Vím, vím. Říkalas, že jsou v sušičce.“ V jejím hlase je teď slyšet lehkost a Emilii se uleví. Má o Jasmine obavy. Lockdowny neměly na dceřinu psychickou kondici ten nejlepší dopad, i když Elliot se k ní choval úžasně, dával jí všechny možné rady, protože sám jako teenager trpěl úzkostmi. Jasmine vždycky byla tak trochu společensky neohrabaná, ale návrat do školy zrovna v předmaturitním ročníku byl pro ni obzvlášť náročnou výzvou, od samého začátku velmi bojovala s tím, znovu zapadnout do zaseté rutiny.

„Jestli odjedeš, než se vrátím, tak si to u táty hezky užij a uvidíme se v neděli. Miluju tě.“

„Taky,“ odpoví Jasmine a zavěsí.

Emilia zastrčí telefon do kapsy a přidá do kroku. Chce být doma předtím, než Jasmine odjede. Pomyslí na svého bývalého manžela Jonase a jeho současnou ženu Kristin – její dřívější kamarádku –, jak si hrají na šťastnou rodinku s její dcerou. Kvůli Jasmine se jí nějak podařilo udržet si s Jonasem

přátelský vztah, ačkoli to vždycky nebylo jednoduché. Odpustit Kristin jí připadá daleko těžší.

Emilia si přehodí kabelku přes rameno a zalituje, že si nevzala boty bez podpatku. Zrovna ve chvíli, kdy se chystá odbočit z hlavní ulice, si všimne policisty ve svítivě žluté bundě, který řídí dopravu, dvou hasičských vozů a několika policejních aut blokujících silnici. Zauvažuje, co se asi mohlo stát.

2

„Nevím, co se stalo, ale policie byla všude,“ vypráví Emilia později Elliotovi, když si doma ve velké otevřené kuchyni připravují večeři. Je to pro ni ta nejoblíbenější místnost v domě, zařízená světlou dřevěnou podlahou, mramorovými pracovními deskami a skřínkami v námořnické modré. Tvoří srdce jejich domova, místo, kde se všichni setkávají. Když se sem před čtyřmi lety stěhovali, zdálo se jí to jako nedosažitelný sen, ale po pětiměsíční rekonstrukci, která měla za cíl místnost zvětšit a zrenovovat, se to vloni na Vánoce konečně podařilo.

„Nemohla by ses zeptat té své policejní kamarádky, takové tamté?“ Její manžel byl na jména příšerný. Každý pro něj byl buď „jak se jenom jmenuje“ nebo „takový tamten“.

„Louise. Mohla, ale pracuje na kriminálce, takže pochybuju, že to bude vědět.“ Ohne se, automaticky vyndá ze skřínky čtyři talíře a položí je na linku, pak si ale vzpomene, že Jasmine je u táty, a tak jeden zase uklidí. Nesnáší, když je Jasmine pryč. Dům je bez ní příliš velký a strašně prázdný. Elliot říkal, že ji nakonec vyzvedla Kristin, protože Jonas si nebyl jistý, kdy se dostane z kanceláře. To Emilii okamžitě dopálilo. Vídá se

s Jasmine jen každý druhý víkend – mohl by alespoň odejít z práce včas.

Otočí se a zadívá se na Elliota, který stojí u varné desky v hebkém kašmírovém svetru, obepínajícím mu široká ramena a zdůrazňujícím jeho štíhlý pas a opálenou pleť. Za ta léta už mnohokrát přemýšlela o tom, jestli by Elliot, kdyby na něj Kristin dostala zálusk, podlehl stejně snadno jako Jonas. Tak moc se od jejího bývalého manžela liší nejen vzhledem – tmavovlasý a statný, zatímco Jonas blondatý a kostnatý –, ale také osobností. Jonas je odjakživa tak trochu sukničkář: rád si myslí, že ženám připadá atraktivní a okouzlující, chce být všemi oblíbený, králem každého večírku, vždycky tím posledním, kdo odchází z hospody, každou chvíli venku s jinou partou. Elliot je upřímný, někdy až brutálně moc (jednou, když se obarvila o několik odstínů tmavší barvou, jí řekl, že vypadá jako Morticia Addamsová) a také se častěji snaží z různých společenských událostí spíš plaše uniknout. Alespoň však se svým druhým manželem přesně ví, na čem je.

Elliot pomalu vyrazí směrem k televizi, umístěné v rodinné části velké kuchyně, jejíž obraz se k nim odráží z dvoukřídlého francouzského okna vedoucího na zahradu. Zvedne dálkový ovladač ze šedé plátěné pohovky, kam ho odhodil Wilfie. „Možná bude něco ve zprávách.“ Otočí se a usměje se na ni, když záměří ovladačem na televizi, a v tu chvíli jí srdce exploduje náhlým přívalem lásky. Je to tak hodný mužský. Spolehlivý. Žádný náfuka. Jako úspěšná spisovatelka vydělává daleko víc než on, a jemu to ani v nejmenším nevadí. To díky jejím příjmům si mohou dovolit tuhle bělostnou viktoriánskou vilu s pěti ložnicemi, na jedné z nejluxusnějších ulic čtvrti Richmond Hill. Jonas jen tiše zaklel, když to tady uviděl poprvé.

Zamíchá obsahem woku, spokojená s tím, jak kuře a papriky krásně prskají, a z jejich vůně jí zakručí v břiše, přestože dnes spořádala tak obrovský oběd.

„Tati! Můžu koukat na *Čas na dobrodružství*?“ Jejich osmi letý syn Wilfie se do obýváku přiřítí z přízemní herny, v ruce svírá ovladač na PlayStation a poskakuje z nohy na nohu jako velký hopík plný energie s čupřinou tmavých kudrnatých vlasů, které zdědil po tátovi.

„Vydrž, chlapíku,“ řekne Elliot, „jen se chceme kouknout na zprávy – mamka viděla cestou domů něco zajímavého a chceme jen...“ Ale Wilfie už je pryč. Elliot zvedne obočí a podívá se na Emiliu, která se zasměje. Už hodně dlouho mají legraci z toho, že jejich syn nedokáže nikdy postát dost dlouho na to, aby něco dotáhl do konce, snad kromě spánku a jídla. Co se apetitu týká, tak ten zdědil po mámě.

„Večeře už je skoro hotová!“ zavolá za ním, ale odpovědi se nedočká. PlayStation mu dnes dovolila jen proto, že je pátek večer. A on toho náležitě využívá. Od chvíle, kdy dorazila domů, od něj sotva zvedl hlavu.

„Počkej... myslím, že tohle musí být ono,“ prohlásí Elliot a s očima přilepenýma k obrazovce zacouvá zpátky k Emilii.

Vypne pánev a přejde k němu. On ji rukou obejmě kolem ramen. Se svými sto šedesáti centimetry si vedle jeho sto osmdesáti připadá maličká. Společně sledují, jak se na obrazovce rozzáří slova MIMOŘÁDNÉ ZPRÁVY a pěkně oblečená moderátorka zpravodajství s dokonale načesaným blond mikádem začne hovořit, zatímco se za ní promítá série fotografií s vjezdem do Kew Gardens lemovaným policejními vozy.

„V Královských botanických zahradách Kew Gardens v Londýně dnes došlo k vážnému incidentu. Policie musela evakuovat návštěvníky a vyklidit ulici Kew Road přímo před oblíbenou turistickou atrakcí kvůli obavám z možného

teroristického útoku. Zaměstnanci zahrad obdrželi zhruba kolem šestnácté hodiny a pětadvacáté minuty anonymní oznámení, že na pozemcích byla umístěna bomba. Policejní specialisté tam skutečně našli sportovní tašku, ale už jsme byli informováni, že se jednalo o planou výhrůžku, protože v tašce se nacházelo jen staré tranzistorové rádio.“

Moderátorka pokračuje dalšími zprávami, Elliot vypne televizi a odloží ovladač na konferenční stůlek. Vráť se zpátky ke sporáku a ona za ním, ale hlavu má stále plnou právě vyslechnuté zprávy.

Je jí to nějak povědomé.

„Asi nějací puberťáci, myslí si, kdovíjak nejsou vtipní,“ konstatuje Elliot, zatímco nandává smaženou směs na talíře. „Ale není to legrace. Kdyby je chytili...“ Vzhledne, ale její výraz ho musel zarazit, protože se okamžitě zeptá, co se děje.

Zavrtí hlavou. „Nic. Je to jen... nevím. Trochu divné.“

„Co?“

„V mé první knize – víš, ve *Žháři*...“

„Jak bych mohl zapomenout?“ zeptá se a jeho výraz roztaje. S Emilií se spolu seznámili téměř před jedenácti lety v kavárně, zrovna když ji psala. Tou dobou se rozváděla a s Jasmine bydlela v malém pronajatém bytě, protože Jonas ji vyplatil z jejich domku v Twickenhamu, který si pořídili po svatbě. Vždycky toužila po tom napsat román, ale když vystudovala univerzitu, začala pracovat v místních novinách. Zrovna se zabydlovala v nové roli autorky článků pro nedělní přílohy, když zjistila, že čeká Jasmine. Bylo jí třiatdvacet, neměla nic našetřeno a žila s Jonasem, se kterým se seznámila v prvním ročníku univerzity v Brightonu, těhotenství rozhodně neplánovala. Jakmile novinku sdělila Jonasovi, požádal ji o ruku a jen o několik měsíců později uspořádali malou a celkově úspěšnou svatbu na místní radnici.

Když se narodila Jasmine, nemohla si Emilia dovolit vrátit se do práce na plný úvazek: náklady na chůvu by spolklý celý její skromný plat a rodiče žili až příliš daleko, než aby jí mohli pomáhat – ne že by se do toho hrnuli, i kdyby bývali bydleli ve stejném městě. A tak si přivydělávala, jak to jen šlo. Potom, co ji Jonas opustil, využívala čas, který Jasmine trávila ve školce, k psaní knihy, jejíž hlavní hrdinkou byla žena-detektiv s velmi nekompromisním přístupem. Silná a rozhodná, pravý opak toho, jak se v té době cítila ona sama: slabá a neschopná.

Elliot tehdy zabloudil do kavárny na nábřeží během polední pauzy po schůzce s klientem. První, co ji na něm zaujalo, byl vřelý pohled jeho hnědých očí. Laskavých očí. Dali se do řeči potom, co ho požádala, jestli by jí nepohlídal notebook, než si odskočí na toaletu.

„Jak jsi mohla vědět, že s ním neuteču?“ zeptal se jí jednou, mnohem později.

„Protože jsi měl takový až moc důvěryhodný obličej,“ odpověděla mu.

Tuhle větu proti ní používá dodnes, když ho obviní, že si vzal poslední balíček křupek nebo třeba spotřeboval poslední zbytek kávy z balení. *Cože? Já? Ale já mám přece tak důvěryhodný obličej!*

„A jak to s ní souvisí?“ zeptá se jí teď, zatímco se přehrabuje v zásuvce s příbory.

„Přece,“ vysvětluje, když odnáší talíře k jídelnímu stolu s dubovou deskou, „jsem přesně o tomhle psala. O falešném poplachu. Telefonát a zavazadlo s tranzistorovým rádiem odložené v Kew Gardens, vzpomínáš?“

Prostírá nože a vidličky na stůl, až to řinčí. „To se stává každou chvíli. Jsme přece v Londýně. Jen náhoda, nic jiného. Napsala jsi tu knihu už před lety.“

Samozřejmě je to náhoda. Přesně tohle racionální uvažování na svém manželovi tolik miluje. Ona vždycky hned vystartuje z nuly na sto. Ale Elliot má pravdu, takové věci se prostě dějí. Odhaduje, že to asi budou mít na svědomí nějaké nezbedné děti.

Jako v její knize.

Elliot se otočí ke kuchyňskému ostrůvku. Pozoruje ho a snaží se potlačit nepříjemný pocit, že to je *trochu moc* náhod najednou. Svoji prvotinu napsala už před jedenácti lety a opravdu si ji nepamatuje slovo od slova. Ale teď se jí najednou vzpomínky vrací.

Když byla v Kew Gardens ohlášena bomba, její hlavní hrdinka, inspektorka Miranda Moodyová, projížděla zrovna po Kew Road v autobuse, který museli evakuovat.

Přesně jako ona.

3

„Madam, je to tudy. Je tam nahoře...”

Detektiv seržant Saunders ukazuje směrem k omšelé budově na pobřeží. Je pozdě odpoledne, nebe zakrývají těžké bílé mraky a Saunders podupává nohama, aby se zahřál. Buď to, anebo mu dochází trpělivost. U něj jeden nikdy neví. Jsem jeho šéfová, takže mi těžko může jen tak říct, abych sakra pohnula kostrou, i když si myslím, že přesně to mu běží hlavou. Neřeknu mu, jaká fuška byla, abych se sem dostala, ani že když mi volal, zrovna jsem se snažila přesvědčit svého starého tátu, že žena, kterou zbožňuje – moje máma –, se bude opravdu mít daleko lépe v pečovatelském domě. Ani že mi můj bývalý manžel zrovna oznámil, že se bude znovu ženit.

Za celých pět let, co spolu pracujeme, jsem mu o svém soukromém životě neřekla ani slovo. Tak je to nejlepší. Ačkoli já o tom jeho vím úplně všechno, protože je užvaněný až hrůza. Ne že by toho bylo tolik k vyprávění, kromě častého vysedávání v hospodě po práci u piva s kamarády a řady žen, do kterých se rychle a bezhlavě zamilovává, ale které jeho náklonnost nikdy neopětují.

Ukážeme odznaky dvěma mužům v uniformě, kteří dům hlídají, a na boty si nazujeme návleky. Kolem dokola už je rozvinutá policejní páska. Policisté ustoupí stranou, abychom mohli projít. Sehneme se pod páskou a opatrně, abychom se nedotkli hlavních dveří, pokračujeme dál do haly a po schodišti nahoru. Na podlaze leží ošoupaný hnědý koberec, zdi jsou z lososově natřené dřevotřísky.

Zápach mě udeří do nosu hned, jakmile vystoupáme po schodech do patra. Dveře garsonky jsou otevřené a důstojník, který ohledává místo činu, už pracuje v malé ložnici hned vedle před síně. Stojíme se Saundersem ve dveřích, dáváme pozor, abychom se ničeho nedotkli, a čekáme, až budeme vpuštěni dovnitř. Vidíme odsud oběť, která leží na posteli na zádech s rukama a nohama spoutanýma. Má na sobě saténovou noční košilku, jejíž přední část je nasáklá krví.

Důstojník vzhledne. Je to Celia Wintersová. Rázná žena kolem pětapadesáti. Známe ji až moc dobře na to, abychom jen tak vlezli do místnosti, ve které právě pracuje. Její vystupování je velmi seriózní a profesionální. Nepoznali byste, že jsme přátelé, nebo že spolu pravidelně vyrážíme do hospody, a nejčastěji ze všeho končíme falešným krákoráním v karaoke baru v centru Plymouthu.

„Ubodaná,“ zhodnotí. „Docela dost ran. Čas smrti se teprve bude muset určit, ale odhadem je mrtvá už minimálně dvanáct hodin. A ještě něco.“ Přejde k nohám oběti. „Tady, na kotníku...“

Otočím se k Saundersovi a je mi jasné, že výraz i náhlý příval adrenalinu budou navlas stejné u něj jako u mě. Nedočkavostí zadržujeme dech. Čekáme. A předem víme, co bude následovat.

„... je značka. Podobá se novému tetování, ale je vytvořená kapesním nožikem. Je úplně čerstvá a myslím, že ji někdo vyřezal těsně před tím, než oběť zemřela, anebo hned potom. Asi ji odtamtud nevidíte, ale je malinká a docela dost detailní.“

Trojúhelníková s takovýma divnýma očima a s tykadly. Nic podobného jsem ještě neviděla. Ale vypadá to jako hlava nějakého hmyzu.“

Se Saundersem si vyměníme pohled. Víme přesně, co to je, i když jsme to neviděli už mnoho let a Saunders zatím jenom na policejních fotografiích.

Kudlanka nábožná.

V tu chvíli to vypadá, že se Celia začíná taky chytat. Už jsme o tom spolu kdysi mluvily, ačkoli v té době, kdy se kudlanka objevila naposledy, s námi Celia ještě nepracovala.

Překvapením otevře ústa dokořán. „No do prdele,“ zamumlá, když se naše pohledy střetnou.

Můj hlas zní ponuře dokonce i mně samotné. „Vypadá to, že je zpátky.“

4

Hlavní dveře jsou otevřené a světlo z nich se rozlévá po namrzlém chodníku. Jonas k ní stojí obrácený zády, takže si nevšimne, když vystoupí ze svého Nissanu Leaf a opatrně, aby neuklouzla, se vydá k domu. Tohle je jedna z věcí, které jí na bývalém manželovi neunikly: jak strašně je nepraktický. Ne jako Elliot, který jejich chodník už dávno posypal kamennou solí. Na začátek března je neobvykle chladno.

„Pospěš si! Máma tady bude každou chvíli,“ zavolá někam nahoru do schodů. Musel ji zaslechnout nebo vycítit její přítomnost u dveří, protože se otočí a navzdory podrážděnému výrazu se usměje. „Á, ahoj, Em. Nezlob se, že není připravená, posledních patnáct minut jí neříkám nic jiného, než aby si sbalila věci.“ Pokrčí rameny, aby vyvolal dojem nenucenosti, ale ona cítí, jak z něj nervozita číší, jako když uniká pára z kotle. Copak ho Jasmine provokuje? Jonas si často neumí s náladami jejich dcery dost dobře poradit.

„Jak to šlo?“ zeptá se ho šeptem.

Zašklebí se. „Ne až tak strašně. Většinu včerejška strávila nahore ve svém pokoji a dneska ráno ji Kristin vzala na nákupy.

Pojď dál, když budeš stát ve dveřích, akorát nastydneš. Ne-
dáš si čaj během čekání na to, až si její výsost sbalí svých pět
švestek?“

Vstoupí do předsíně. Od té doby, co tady bydlela, byl tenhle
prostor už několikrát předělaný, zdi teď mají hřejivý kamenný
odstín, svítí tu mosazné lampy a malou místnost opticky vý-
razně zvětšuje veliké zrcadlo. Kristin očividně prochází život-
ní „etapou interiérové přestavby“, jak tomu říká Jasmine.

Emilia zvažuje nabídku čaje. Při pár výjimečných příležitos-
tech, kdy nebyla Kristin doma, souhlasila. Ale tentokrát si před
domem všimla Kristinina kabrioletu. „Díky, ale radši bych si
měla pospíšet domů,“ odpoví a přivře za sebou dveře tak, že
zůstanou pootevřené jen na škvíru.

„Jasně.“ Jeho úsměv na chvíli zakolísá, což jí připomene dobu
asi rok po jejich rozchodu, kdy jí potom, co přivezl zpátky Jas-
mine, překvapil konstatováním, že se mu po ní stýská. V té
době zrovna začala chodit s Elliotem, a tak to přičítala tomu,
že najednou zatoužil po něčem, na co si dělal nároky jiný muž.
Což pro něj bylo typické. Od té doby se o tom nezmínil, ale
vědomí toho pro ni představovalo skrytý šperk, který občas
vytáhla na světlo a pokochala se s ním v dlani, než ho zase za-
strčila do hlubin paměti. „Jak to jde s knihou? Už je hotová?“

„Právě jsem ji dokončila. Dneska jsem ji poslala editorce.“

„Po čem pase inspektorka Miranda Moodyová tentokrát?“

„Myslím, že tahle je moje zatím úplně nejtemnější. Po sé-
riovém vrahovi, který těla svých obětí označuje obrázkem hla-
vy kudlanky. Ženy ubodané k smrti. Takové milé a nenáročné
čtení!“ Zasměje se zlehčujícím smíchem. „A mimochodem,
Miranda na konci umře.“

„Cože?“ Jonas na ni pohlédne šokovanýma, do široka vytřeš-
těnýma očima. „Proč bys jí to dělala? Vždyť víš, že tu starou
rašpli zbožňuju!“

„Dostala deset knih. Její čas se naplnil.“

Zírá na ni, jako kdyby jí narostla druhá hlava. „Ale proč?“

„Chci psát něco jiného.“

„Vsadím se, že tvoje nakladatelství takové nadšení nesdílí.“

„Udělalí jsme kompromis.“ Pová mu o pátečním obědě s editorkou.

„Takže Hannah právě teď čte finální verzi?“

„Pochybuj, že právě teď. Je neděle. Ale doufám, že se mi ozve brzy, protože pokud dojde k závěru, že to nebude fungovat, požádá mě o otevřený konec. Třeba abych inspektorku Moodyovou nechala vážně zraněnou, ale živou... ještě nevím. Možná by to tak bylo nejlepší.“

„Já osobně myslím, že bys měla nechat konec otevřený. No, ale zase jsem fanoušek.“

„Co jiného bys taky mohl říct jako otec mého dítěte!“

„Co jiného by taky mohl říct?“

Oba se otočí, když do předsíně vpluje Kristin. Veškerých jejích sto osmdesát centimetrů, z čehož většinu délky zabírají nohy, s tmavými vlasy, z nichž má na hlavě vytvořený nedbalý, ale svým způsobem elegantní drdol. Skrz prostřihy na ramenou svetříku jí prosvítají záblesky falešně opálené pokožky. Táhne jí na čtyřicet, a přesto je stále stejně oslnivá, jako když ji Emilia poprvé potkala na univerzitě. Okamžitě si proto začne připadat tlustá a zachumlá se do svého vlněného kabátu, jako kdyby v něm hledala skrýš.

„Zrovna si povídáme o Emiliině nové knize.“

„Aha, tak to mě zajímá. Tu poslední zbožňuju.“

Alespoň tohle Kristin a Jonasovi nemůže upřít. Vždycky ji v jejím psaní podporovali. Dokonce jím byli svým způsobem fascinováni. Možná, že se děsí toho, aby se neobjevili v některé z jejích dalších knih. Pero je mocnější než meč a tak vůbec. Cítila určité pokušení.

„Díky.“ Emilii zahoří tváře. Doteď pořádne neví, jak s Kristin jednat. Dokonce i v době, kdy byly ještě kamarádky, se Kristinina nálada dokázala změnit z laskavé na jízlivou jen mrknutím oka. Ale obdivovala její dravou náтуру a divoký smysl pro humor. Nikdy v životě ji nikdo nedokázal rozesmát tak jako Kristin v době, kdy se ještě přátelily. A i přesto, že byla tak nádherná, nikdy nebrala samu sebe příliš vážně – když si vyrazily ven, šaškovala na tanečním parketu a ani za mák neřešila, jak při tom vypadá. Dokonce i teď, po všech těch letech, v sobě Emilia někde hluboko cítí, jak jí jejich dávné přátelství chybí.

Kristin se opře o Jonase a ten ji se spokojeným úsměvem obejmě kolem ramen. Je to už jedenáct let, a stejně se Emilii podivně sevře žaludek, když je vidí stále tak zamilované, jako kdyby se propadla do nějakého alternativního vesmíru.

„Máme novinku,“ prohlásí náhle Kristin.

„Ano?“ Je Kristin těhotná? Je překvapená, že k tomu nedošlo už dávno. Kristin vždycky říkávala, že by jednou moc chtěla mít děti. Pohledem přelétne na břicho své bývalé kamarádky, ale je stále stejně ploché jako v době, kdy jim bylo dvaadvacet.

„Stěhujeme se! Konečně!“

Pocítí vlnu úlevy, že miminko se zatím nekoná. Jasmine byla tak malá, teprve čtyřletá, když Emilia potkala Elliota, a o tři roky později už měli Wilfieho. Ale zvrat a emoční otřes z příchodu nového človíčka by pro její dceru v současné chvíli nemuselo být to pravé ořechové.

„To je skvělá zpráva! A kam?“ *Prosím, neříkej Richmond. Prosím, neříkej Richmond.*

„Do Teddingtonu. Ke zdymadlu. Nádherný dům. O tolik prostornější, vid', drahoušku?“

Jonas přikývne a nasadí křečovitý úsměv, ale Emilia se nechá zmást. Zahlédne v jeho očích záblesk paniky.

„Tak to z vás mám radost.“ Ví, že pro Jonase bylo finančně náročné, aby ji potom, co se rozešli, vyplatil z domu. Stěhovat se nikdy nechtěl, což, jak tvrdil, bylo kvůli tomu, že jeho rodiče žijí jen pět minut pěšky odsud, ale podezírá ho, že je spíš líný a nechce být vytrhován ze svého pohodlí. I když si zároveň vzpomíná na záchvěv závisti v jeho tváři, když si před čtyřmi lety s Elliotem koupili svou viktoriánskou vilu. Emilia má dojem, že mu Kristin po finanční stránce moc nepomáhá, když skáče z jednoho riskantního podnikání do druhého.

„Díky.“ Kristininy jasné modré oči zazáří. „Už se nemůžu dočkat, až se pustím do zařizování. Uvažuji o bílých zdech a světlé podlaze. Je tam opravdu unikátní světlo. Nemůžu se dočkat, až to tam uvidíš. Je super, že si nakonec můžu zařídit svůj vlastní dům. Takovýhle...“ rozhledne se po úzké předsínce, „bych si sama nevybrala.“

Jonas na Emilii zvedne obočí, ale neřekne nic, zatímco ona je v pokušení zeptat se Kristin, co přesně by si vybrala, kdyby jí bylo třiadvacet, pracovala za mizerný plat v místním plátku a byla těhotná. Emilia měla vždycky dojem, že se s Jonasem zařídili velmi dobře, když si už tak mladí koupili vlastní dům. Ale s tímhle si Kristin nikdy hlavu lámat nemusela. V té době se poflakovala po Austrálii s bohatým přítelem a všichni byli přesvědčení, že si ho nakonec vezme.

„Když jsme u toho,“ řekne Emilia a významně se podívá na hodinky – ačkoli bez brýlí ve skutečnosti ani nevidí, kolik ukazují, „kde vězí ta Jas?“

Jonas se od ní odvrátí, aby křikl nahoru do schodů, a Jasmine přidusá dolů s batohem přes rameno a mobilem přilepeným na uchu. „Vždyť jo, říkala jsem, že už jdu.“ A potom do telefonu: „Pak ti zavolám, Nance.“ Zastrčí mobil do kapsy a odhrne si z obličeje světlé vlasy. Když seskočí z posledního schodu, vklouzne do robustních bílých tenisek, které se Emilii nikdy nelíbily.

„Tak už pospěš, zlato. Vyrážíme,“ prohlásí Emilia a položí Jasmine ruku kolem ramen.

„Platí, že se zastaví teta Ottilie?“

Nedokáže potlačit pocit zadostiučinění z toho, jak sebou Kristin škubne při zmínce o jejich kdysi společné přítelkyni. Ottilie s Kristin za posledních jedenáct let nepromluvila. Když Emilia Ottilii pár let před dvacátými narozeninami představila novou kamarádku Kristin, stala se z nich sice na dlouhou dobu nerozlučná trojka, ale ona a Ottilie se znaly už od jedenácti, kdy spolu nastoupily na chladnou, upjatou internátní školu. Pouto mezi nimi bylo silné. Ottilie nikdy Kristin neodpustila porušení toho, čemu říkala „dívčí zákon“.

„Jasně, zastaví se a taky děda Trevor.“ Trevor je Elliotův otec, takže technicky Jasminin dědeček není, ale ona ho vždycky zbožňovala a on ji také.

„Jak se má Ottilie?“ zeptá se Kristin a snaží se vypadat lhostejně, ačkoli Emilia ví, že ji vždycky určitým podivným způsobem fascinovala. Jako většinu lidí, kteří ji poznali. Nepodobá se nikomu jinému, koho Emilia kdy potkala.

„Má se skvěle. Vlastně úplně úžasně. Zrovna začala s někým chodit, ale ještě jsem se s ním nesetkala. Žije v Německu. Seznámili se, když byla na návštěvě u táty v Hamburku.“

„To z ní mám radost.“

„Elliot připravuje pečené brambory.“

Je to od ní dětinská poznámka, uvědomuje si to, ale Jonas je tak příšerný kuchař.

„Jú, ty dělá Elliot úplně nejlepší,“ zvolá Jas k Emiliině nemalému potěšení.

„Paráda,“ zatrylkuje Kristin, když Emilia otevírá dveře, „že dokážete jíst pečené brambory. Já nevzala uhlohydráty do pusy od roku 2008.“

Jasmine tátu i Kristin letmo obejmě na rozloučenou a Emilia ji popohání po chodníčku tak rychle, jak to jenom po jeho zledovatěném povrchu jde. Oddychne si, když sedí zpátky v autě. Bože, už se tak těší, až bude Jasmine dost stará, aby si udělala řidičák, a ona se nebude muset se svou bývalou kamarádkou potkávat každých čtrnáct dní.

5

Jasmine rozrazí nezamčené vchodové dveře, batoh odhodí na krytou verandu vedle drahého křiklavě zeleného kola, o kterém Elliot neustále prohlašuje, že na něm začne jezdit, ale nikdy svůj slib nedodrží, prolétne dvoukřídlymi skleněnými dveřmi vedoucími do prostorné předsíně a vyrazí rovnou nahoru. Emilii nezbývá, než aby ruksak sebrala sama. Nemá energii volat dceru zpátky dolů.

Zrovna se ho chystá odnést do prádelny, když vtom zaslechne ženský hlas vycházející z místnosti, které říkají „nóbl pokoj pro návštěvy“, protože ho skutečně používají jen v případech, kdy přijdou hosté. Mají v ní čalouněnou sametovou sedačku petrolejové barvy a knihovnu sahající od podlahy po strop, zato žádnou televizi. Ottilie je usazená na kraji zlatého sametového křesílka v arkýřovém okně a stále má na sobě bílý kabát z falešné kožešiny a klobouk, zpod kterého jí na ramena splývají dlouhé vlasy. Vypadá jako sněhová královna. Elliot sedí na sedačce a v ruce drží sklenku vína. Když Emilia vstoupí dovnitř, omluví se, že musí zkontrolovat večeři, a očividně se mu uleví, jak rychle se mu podařilo zmizet. Emilia dobře ví, že Elliotovi